

गुणाधिक्यमेवाह आकिंचन्येचेति ॥ ११ ॥ नचारिष्टइत्यन्नचादित्यइत्यपपाठः अरिश्चौराद्युपप्लवः ॥ १२ ॥ अनुपस्तीर्णेशय्याहीनभूतलेशेतं उपधानंशीर्षोपधानं ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥
अभिजातः उत्तमवंशः ॥ १७ ॥ त्रिभिः धनद्वयकुलैः भोगान्भोग्यघनादीन्विस्तृत्यव्ययीकृत्येतिसार्धश्लोकः परस्वानामादानं चौर्यं ॥ १८ ॥ प्रतिषेधंतिदंडयति लुब्धाव्याधाः ॥ १९ ॥ संस्पर्शजानि
दाहच्छेदादीनि ॥ २० ॥ तेषां ध्रुवाणामवश्यंभाविनां परमदुःखानां बुद्ध्याज्ञानेन भैषज्यं प्रतीकारमाचरेत्कुर्यात् किं कृत्वा अधुर्वैदेहादिभिः सह लोकधर्मपुत्रेषणादिरूपमवज्ञायधिकृत्य ॥ २१ ॥ २२ ॥

आकिंचन्येचराज्येचविशेषः सुमहानयं ॥ नित्योद्दिशो हि धनवान्मृत्योरास्यगतो यथा ॥ ११ ॥ नैवास्याग्निर्नचारिणेन मृत्युर्न च दस्यवः ॥ प्रभवंति धनत्यागा
हि मुक्तस्य निराशिः ॥ १२ ॥ तवै सदा कामचरमनुपस्तीर्णशायिनं ॥ बाहूपधानं शान्त्यंतं प्रशंसंति दिवौकसः ॥ १३ ॥ धनवान्क्रोधलाभाभ्यामाविष्टो नष्टचेत
नः ॥ तिर्यगीक्षः शुष्कमुखः पापकोभ्रुकुटीमुखः ॥ १४ ॥ निर्दशन्रधरोष्ठचक्रुद्धोदारुणभाषिता ॥ कस्तमिच्छेत्परिद्रष्टुं दातुमिच्छति चेन्महीं ॥ १५ ॥ श्रिया
त्यभीक्ष्णं संवा सोमो हयत्यविचक्षणं ॥ सातस्य चित्तं हरति शारदाभ्रमिवानिलः ॥ १६ ॥ अथैनं रूपमानश्च धनमानश्च विंदति ॥ अभिजातोऽस्मि सिद्धोऽस्मि
नास्मि केवलमानुषः ॥ १७ ॥ इत्येभिः कारणैस्तस्य त्रिभिश्चित्तं प्रमाद्यति ॥ संप्रसक्तमना भोगान्विस्तृत्य पितृसंचितान् ॥ परिक्षीणः परस्वानामादानं साधुम
न्यते ॥ १८ ॥ तमतिक्रान्तमर्यादमाददानंतस्ततः ॥ प्रतिषेधंति राजानो लुब्धामृगमिवेषुभिः ॥ १९ ॥ एवमेतानि दुःखानि तानि हीहमानवं ॥ विविधान्युप
पद्यंते गात्रसंस्पर्शजान्यपि ॥ २० ॥ तेषां परमदुःखानां बुद्ध्या भैषज्यमाचरेत् ॥ लोकधर्ममवज्ञाय ध्रुवाणामध्रुवैः सह ॥ २१ ॥ नात्यक्ता सुखमाप्नोति नात्यक्ता
विंदते परं ॥ नात्यक्ता चाभयः शेत्यत्यक्ता सर्वसुखी भव ॥ २२ ॥ इत्येतद्वास्तिनपुरे ब्राह्मणेनोपवर्णितं ॥ शंपाकेन पुरामर्त्यं तस्मात्त्यागः परमेतः ॥ २३ ॥
इति श्री महाभारते शांतिपर्वणि मो० शंपाकगीतायां षट्सप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १७६ ॥ ॥ ७३ ॥ युधिष्ठिर उवाच
ईहमानः समारंभान्यदिनासादयेद्धनं ॥ धनतृष्णाभिभूतश्च किं कुर्वन्सुखमाप्नुयात् ॥ १ ॥

॥ २३ ॥ इति शांति० मोक्षध० नै० भा० षट्सप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १७६ ॥ ॥ ७३ ॥ पूर्वधनस्य मोक्षहेतुत्वं निरस्तं जीवनहेतुत्वं तु प्रत्यक्षं अतो जीवनाय समा
रंभान्कृषिवाणिज्ययज्ञदानाचारंभान् ईहमानः कर्तुमिच्छन्त्यो धनमलभमानस्तृष्णाभिभूतश्च किं कुर्यात् यतैवैवाधनार्थं उत उपरमेतैव वारंभादित्यर्थः आद्यैवैयम्यात् अंत्ये देहनाशापाताच्च मोक्षसाधनं वि
घ्नितं भवति अतस्तयोर्मध्ये किं श्रेय इति भावः ॥ १ ॥